

ומה להלן, בפרה אדומה, מקום הזאת דמה הוא למזרחה של ירושלים. וכמו שנאמר בה "והזה אל נוכח פני אהל מועד". ומוכח מכאן שהיה עומד במזרח ופניו למערב, כנגד פתחו של היכל, שהיה בכותל המזרחי. קא-א אף כאן, בפרים הנשרפין, מקום שריפתם הוא למזרחה של ירושלים.

ומבארין: ולרבנן, שדורשים פסוק זה לטומאת בגדים, ולא דורשים את הגזירה שוה, היבא, באיזה מקום ולאיזה צד של ירושלים שריף להו לפרים הנשרפים?

כדתניא, היכן נשרפין פרים הנשרפין? לצפונה של ירושלים, כי כל מעשיה חטאת הוא בצד צפון, הוין לשלש מחנות.

רבי יוסי הגלילי אומר: אבית הדשן הן נשרפין. צריך שיתן שם קודם דשן של המזבח כדי שהמקום יקרא קודם לכן מקום "שפך הדשן".

ומשמע, שתנא קמא סובר שאמנם צריך לשרוף צפונה לירושלים, אך הוא לא מקפיד שיהיה שם מתחילה דשן באותו מקום.

אמר רבא, מאן הוא התנא קמא, דפליג עליה דרבי יוסי הגלילי, וסובר שלא צריך שיהיה שם דשן תחילה? רבי אליעזר בן יעקב.

דתניא: נאמר בפרשת שריפת פרו של כהן משיח "על שפך הדשן ישראל". ומשמע דבעינן שיהא שם דשן קודם שישרף הפר.

רבי אליעזר בן יעקב אומר: הפסוק בא להשמיענו שיהא מקומו של הדשן משופך. דהיינו, שהמקום יהיה בצורת מדרון, כך שהדשן יוכל להשתפך שם. ומשמע דסבירא ליה שאין צורך שיהא שם קודם דשן.

בהכרח, בא הפסוק המיותר, לומר: תן לו לשריפתו מחנה שניה. והיינו שמיתור הפסוק ידעינן שמקום שריפתו של פר העדה הוא חוץ לשתי המחנות.

שהוא אומר בפרשת הוצאת הדשן, "והוציא את הדשן אל מחוץ למחנה", שאין תלמוד לומר, שאין צורך לומר שמקום הדשן הוא חוץ למחנה. שהרי כבר נאמר דבר זה בפרשת כהן המשיח, לגבי שריפת הפר, "על שפך הדשן ישראל".

ומכאן אנו היינו יודעים שמקום הדשן הוא חוץ למחנה. וכמו שנאמר "והוציא את כל הפר אל מחוץ למחנה, על שפך הדשן ישראל".

אלא ייתור הפסוק הזה בא ללמד: תן לו מחנה שלישית להוציאו חוץ ממנו, לשריפתו.

ומכאן למדנו שמקום שריפת הפרים הוא חוץ לשלש מחנות.

והוינן בה: ורבי שמעון, שאמר במשנתנו שאין מטמאים בגדים עד שיוצת האור, פסוק זה שנאמר בפר יום הכפורים "והוציא את כל הפר מחוץ למחנה" [שממנו למדו רבנן שהפרים מטמאים ביציאתן מהעזרה], מאי עביד ליה? והרי לדבריו הפסוק מיותר! ?

ומבאר הגמרא: מיבעיא ליה האי קרא לכדתניא, רבי אליעזר אומר: נאמר כאן, בפר יום הכפורים, "מחוץ למחנה", ונאמר להלן, בפרה אדומה, "והוציא אותה אל מחוץ למחנה". מה כאן, בפרים הנשרפים, שריפתם הוין לשלש מחנות. אף להלן, בפרה אדומה, שריפתה הוין לג' מחנות.

לאפר, עדיין מטמא האפר בגדים? תלמוד לומר "והשורף אותם יכבס בגדיו". רק כשורף אותם, כשהם עדיין פרים הנשרפים, הם מטמאין בגדים, ומשנעשין אפר אין מטמאין בגדים. כי אפר הפרים אינו נקרא "אותם".⁽²⁷⁾

רבי שמעון אומר: אותם מטמאין בגדים, אבל ניתך, נימוק הבשר, אין מטמאין בגדים.

מאי בינייהו, מה הנפקא מינה בין תנא קמא לרבי שמעון?

אמר רבא, איכא בינייהו דשוייה חרוכה. שנחרך הבשר, שחשיב כניתך הבשר, אבל עדיין אינו אפר. לתנא קמא קרינן ביה "אותם", ומטמא בגדים עד שיעשו אפר. ולרבי שמעון אין מטמאין בגדים כי משעה דשוייה חרוכה, לא מקרי פר.⁽²⁸⁾

אמר ליה אבוי: ודלמא רק במקומו משופך הוא דפליגי תנא קמא ורבי אליעזר בן יעקב. אבל לענין שיהא שם דשן קודם, גם רבי אליעזר בן יעקב מודה שצריך. אלא שהוא מצריך גם שיהא מקומו משופך. ואם כן, אין ראייה שרבי אליעזר בן יעקב הוא החולק על רבי יוסי הגלילי.

תנו רבנן: השורף והמתעסק בצרכי שריפה מטמא בגדים. ולא המצית את האור לצורך השריפה, ולא המפדר את המערכה לשריפת הפרה מטמא בגדים. תנא זה סובר כרבי שמעון, שאין מטמאין בגדים עד שיוצת בהן האור.

ואיזהו השורף שמטמא בגדים? זה המסייע בשעת שריפה. כגון המהפך בבשר, והמשליך עצים, והמהפך והחותה בגחלים.

ומבאר התנא: יבול אף משנעשו האברים

הדרן עלך טבול יום

הקרבנות שנקרבים על גבי המזבח, ולכן היה מקום לומר שגם העיסוק בדשן הפרים יטמא, כי אינו אפר גרידא, אלא מתקיימת בו מצות דשן. עיין בהוכחותיו ליסוד זה.

28. לפי רש"י יומא סח א.

27. ותמה בספר חידושי רבי אריה ליב [סימן לב] למה צריך מיעוט ללמד שאפר הפרים אינו מטמא, והרי משנשרפו הפרים, נעשתה מצותן, שהיא שריפתם, ושוב אין כל עיסוק בהם שיכול לטמא. ותירץ, שמוכח מכמה מקומות, שלדשן הפרים הנשרפים יש דין דשן כמו בדשן

פרק השוחט והמעלה

מתניתין

ואחת הוא חייב על העלאה של קדשים והקטרתם (2) בחוץ (3).

ואפילו עשאם בהעלם אחד, שלא ידע שהם קדשים או שלא ידע שהמקום שהוא שוחט

א. השוחט והמעלה קדשים במקום שהוא חוץ לחומת העזרה (1) — חייב שתיים. אחת הוא חייב על השחיטה ששחט קדשים בחוץ,

עבודת קרבן בחוץ אך רש"י ביבמות [צ, ב] והרמב"ם [פ"ט מיסוה"ת ה"ג] כתבו שאליהו בהר הכרמל עשה מעשה העלאה בחוץ בהיתר הוראת שעה, אף שלא הקטירו אלא ירדה אש מן השמים, ומשמע שיש חיוב על העלאה למזבח גם בלי הקטרה וכמבואר ביומא [כה, א] שהוא דין בפני עצמו. ומסתבר שהטעם לכך כי האיסור משום שלא הביאו לפניו, ותלוי במעשה הקרבה להיפך, ובכל אופן שנחשב צורת הקרבה במקומו, דינו כאינו מביא לפניו, ואין צורך שיעשה הקטרה כדינה כי אינו מתחייב על עצם ההקטרה, ודוק. [וראה משך חכמה ויקרא יז, ז שאליהו לא עבר על שחוטי חוץ כי לא עשה הקטרה].

וכבר הבאנו לעיל [ד, א הערה 9] דברי הגר"ח, שהטעם שאין לינה פוסלת בראש על המזבח הוא משום שהעלאה היא תחילת הקטרה, ואחר שהחלה ההקטרה לא חל פסול לינה. ויתכן שבזה נחלקו הראשונים, אם העלאה בחוץ, במקום שאינו מקום להקטרה, אם נחשבת ההעלאה כתחילת הקטרה או לא.

והחזו"א [יט ד] כתב שאין חיוב על העלאה אלא אם נזרק הדם בחוץ, שהרי דיני שחוטי חוץ נלמדים להלן [קח ב] מבמה, ורק אם נזרק הדם נחשב כהקרבה בבמה.

3. האחרונים הוכיחו מכאן שקדשים שמתו נשאר עליהם שם קודש אף שיוצאים מידי מעילה [כמבואר בריש מעילה], שאם לא כן איך

1. נאמר בויקרא [יז, ג-ז] איש איש מבית ישראל אשר ישחט וגו' ואל פתח אהל מועד לא הביאו להקריב קרבן לה'. דם יחשב לאיש ההוא דם שפך. ולא יזבחו עוד את זבחייהם לשעירים וגו'. ופירש"י דם יחשב, שופך דם האדם, וביאר הרמב"ן כי אע"פ שעשיתי כל בעלי חיים דמם כמים, אבל אם ישחט חוץ למחנה יחשב כשופך דמים.

עוד כתב הרמב"ן שם, שלדעת האוסר בשר תאוה במדבר [בחולין יז א], גם השוחט חולין במדבר עובר בשחוטי חוץ, וכן כתב רש"י בחולין [טז בד"ה נאסר] ומבואר שאין האיסור אלא שבעלי חיים שדינם להקרב לא ניתנו לאדם כירק עשב, ואסור לשפוך דמם כמים. וכן משמע מדברי רש"י להלן [ק"ב, א ד"ה פטור] שהקפיד קרא לעונשו על שלא הביאו, ולא על ההקטרה בחוץ.

אכן מדברי הרמב"ן [בהמשך שם] משמע שעיקר האיסור הוא משום ששחיטה בחוץ היא צורת שחיטה של עבודה זרה, וכוונת הפסוק שמשכן השעירים הוא בחוץ. ומשמע שעצם ההקרבה בחוץ נאסרה, ובהמשך הפרק נרחיב בשיטתם.

2. החינוך [קפו, תלט] והרס"ג כתבו שהחיוב בהעלאה הוא על ההקטרה והשריפה באש, וכמשמעות הגמרא [קטו, ב] שההעלאה היא גמר עבודה, אך אין חיוב על סתם העלאה למזבח, וכן יתבאר בסמוך שהחיוב בהעלאה הוא משום

ומעלה הוא מחוץ לעזרה, הוא חייב שתים, משום ששחיטה והעלאה הם שני גופי עבירה חלוקין, כמו אכילת חלב ודם (4).

רבי יוסי הגלילי אומר: דוקא אם שחט בפנים והעלה בחוץ הרי הוא חייב, משום שהעלה בחוץ קרבן כשר, שנשחט כהלכתו בפנים. אבל, אם שחט קרבן בחוץ ונפסל אותו קרבן להקרבה משום שנשחט בחוץ, והעלה אותו בחוץ הרי הוא פטור על

ההעלאה, משום שלא העלה אלא דבר פסול, ואין חייבין אלא על העלאת קרבן שהיה ראוי להעלותו בפנים, שהרי טעם החיוב על העלאה בחוץ, הוא משום ש"אל פתח אהל מועד לא יביאנו", ופסוק זה נאמר על קרבן כשר, שאפשר להביאו ולהקריבו פתח אהל מועד, ולא על קרבן פסול, שנפסל בשחיטתו בחוץ (5).

אמרו לו חכמים לרבי יוסי הגלילי: לדברך,

יתחייב על העלאה אחר שנשחטו בחוץ וכבר אינם ראויים למצוותן, [וראה רש"י להלן קיא ב שדינם כקדשים שמתו].

וראה בקידושין [נו ב] שנחלקו רש"י ותוס' אם קדשים שמתו יש בהם איסור הנאה או לא, וביאר המקנה שגם לדעת תוס' שקדשים שמתו מותרים מן התורה, מכל מקום יש בהם איסור חדש של שחטי חוץ שהרי נחשבים שחיטה שאינה ראויה, ורש"י סובר שאיסורם ככל קדשים שמתו שאסורים מדאורייתא [וראה להלן קז א].

ועיין במהרי"ט אלגאזי [בכורות פ"ה] ובעולת שלמה וכתבי הגרי"ז לעיל [סט, ב] ובאור שמח [פ"ט מפסוהמ"ק ה"ט] וחידושי רמ"ש [קיא, ב] ופרי יצחק [ח"ב לד] ובקובץ שיעורים [ח"ב כא] שהאריכו בנידון.

4. רש"י [ד"ה השוהט] נקט שחידוש המשנה הוא באופן ששחט והעלה בהעלם אחד, וביאר הגרי"ז שרש"י לא פירש כפשוטו שנחלקו אם חייב על העלאה בחוץ אחר ששחט בחוץ, כי לשון המשנה "חייב על השחיטה וחייב על העלאה" מוכיח שחוץ מהחיוב על העלאה, התחדש גם שהשחיטה וההעלאה הם שני גופי עבירה וחייב שתים [שהרי אין צורך להשמיענו שחייב על השחיטה, כי היא מפורשת בתורה]. ובמנחת אברהם ביאר, על פי דעת זעירי

להלן [קיא, ב] שהשוהט בפנים כלילה והעלה בחוץ פטור, והיינו משום שסבר כי אף אם אין צורך שיהא חייב על השחיטה, מכל מקום צריך שתהא כל ההקרבה בחוץ, ואם כן לא הוצרכה המשנה להשמיענו שחייב על שחיטה בפני עצמה ועל העלאה בפני עצמה, אלא באופן שעשאים יחד ואף שחיובו על שתיהן משום שכל ההקטרה בחוץ, מכל מקום חייב על כל אחת בפנ"ע.

והגרי"ז אמר שלולי פירש"י היה ניתן לבאר שזה גופא חידוש המשנה, שהחיוב בהעלאת חוץ הוא רק כשחייב על השחיטה משום שחטי חוץ, וראה בשפת אמת שדן באופן ששחט אחד בחוץ אם יתחייב אחר על העלאה, ולהלן [קז א] נרחיב בזה.

5. להלן [קיא, ב] מבואר שאם שחט בחוץ כלילה והעלה בחוץ חייב, וכתב הראב"ד [פ"ח ממעה"ק הי"ז], דהיינו, דוקא כשהעלה ביום, אך אם גם העלה כלילה פטור. וביאר בקהילות יעקב [מג] שרק על שחיטה חייב אף שלא עשאה כעבודת פנים, משום שחיובו על עצם מעשה השחיטה בחוץ, אולם איסור העלאה הוא משום עבודת קרבן בחוץ, ולפיכך אם עשאה שלא כדרך קרבן פטור. ויתכן שזה טעמו של רבי יוסי הגלילי, שהמעלה דבר פסול פטור, ורבנן סברו שרק דיני ההקרבה צריך שיהיו

קודש טהור, חייב על אכילתו במזיד כרת ועל אכילתו בשוגג חטאת.

רבי יוסי הגלילי אומר: רק אדם טמא שאכל בשר קודש טהור חייב על אכילתו. ואולם אדם טמא שאכל בשר קודש טמא, פטור על אכילתו, משום שלא אכל אלא דבר טמא.

אמרו לו חכמים לרבי יוסי הגלילי: הרי אף טמא שאכל את בשר הקודש הטהור, אין לך לחייבו, שהרי כיון שנגע בו הטמא בבשר הטהור לפני שאכלו, טמאוהו.⁽⁷⁾ ואם אתה מחייבו על אף שנטמא לפני האכילה, כך יש לך לחייבו אפילו אם נטמא מקודם על ידי

כיצד חייב השוחט בפנים ומעלהו בחוץ, והרי אף השוחט בפנים ומעלה בחוץ — כיון שהוציאו לקרבן שנשחט בפנים החוזה פסלו משום "יוצא"?⁽⁶⁾

אלא, בהכרח, שחייבה תורה על ההעלאה בחוץ אפילו כשמעלה קרבן שנפסל, ואם כן הוא הדין קרבן שנשחט בחוץ חייבים על העלאתו בחוץ.

ב. ובאופן דומה נחלקו רבי יוסי הגלילי ורבנן בדין הטמא שאכל בשר קדשים —

בין שאכל בשר קודש טמא, בין שאכל בשר

קרבן, ולא פסולי הקרבן.

וכבר נחלקו הר"ש והראב"ד בפירושיהם לתו"כ [אחרי פ"י ה"י] אם החיוב בשחיטה הוא משום עבודה או משום מעשה שחיטה, והיינו דוקא בשחיטה שיתכן לאוסרה רק מצד ביטול הבאת הקרבן בפנים, אך העלאה שכבר חל חיוב הקרבת פנים על הקרבן איסורה רק מצד הקטרה בחוץ, והיינו בעבודה כעין פנים.

6. הגרעק"א [בתוס' למשניות] תמה איך דימו רבנן פסול יוצא לפסול שחוטי חוץ, והרי החילוק פשוט כמו שאמר רבי אלעזר ב"ר שמעון להלן [קח, א] שיוצא הוא קרבן שמתקבל בפנים, שהרי אם עלה לא ירד, ולכן חייב על העלאתו בחוץ, ואילו קרבן ששחטו בחוץ אפילו עלה לא ירד, ולא יתחייב על העלאתו בחוץ.

והרש"ש כתב שפסול יוצא הוא כפסול חסרון, שאע"פ שאינו יורד, אינו נחשב כמתקבל בפנים ולולי שריכתה תורה לחייב על העלאה, היה פטור. ולהלן [קי, א] נבאר את ביאור הסוגיא לפי הבנתו.

והחזו"א [יט, י] צידד ליישב כדרכו, שהחיוב בחוץ הוא על הזריקה, ויתכן שרבנן

סברו כרבי יהודה שדם היוצא אם עלה ירד, ואיך יתחייב עליו, וראה להלן [קח, א הערה 3] שנבאר הסוגיא לפי דרכו.

ובאבן האזל [פ"ח ממעה"ק ה"ג] ביאר שהרמב"ם [פ"י"ט ממעה"ק ה"י] סובר שעיקר חיוב חוץ תלוי אם נעשה לשם ה', ולא איכפת לן אם דין קרבו זה לירד אפילו אם עלה. [ולפיכך חייב גם על הקטרת אימורין בחוץ, אף שקרבן נשך דמו אם עלה ירד, וזה שנזרק דמו בחוץ דינו כנשפך], ואם כך נמצא שלדעת רבנן אין חילוק בין יוצא לנשחט בחוץ [ורק בהעלאה מוקטרי פנים צריך שיעשו לשם ה'].

7. בשער המלך [פ"ו מברכות ה"א] הקשה הרי לדעת הרמב"ם [פ"י מטו"א ה"טז] מדאורייתא קודש שלא הוכשר אינו מקבל טומאה [ו'חיבת הקודש" רק מדרבנן] ואם כן יתכן שלא יטמא את האוכל בנגיעתו.

ועוד הקשה שהרי לדעת רבינו תם [לעיל לא, א] פחות מכביצה אינו מקבל טומאה ואם כן יתכן שחיוב הטמא הוא כשאוכל כזית ופחות מכביצה. [ע"ש וברש"ש שבת צא, שדנו אם חיבת הקודש גורם שגם פחות מכביצה יקבל

אחרים.

ג. ואדם טהור שאכל בשר קודש טמא — פטור על אכילתו מעונש כרת [אבל הוא לוקה מהתורה] שאינו חייב כרת על אכילת קדשים בטומאה אלא על טומאת הגוף, כמו שלמדו לעיל [מג א] מהכתוב "והנפש אשר תאכל, וטומאתו עליו", שחייב כרת נאמר רק על טומאה שיכולה לפרוח ממנו, וטומאה שפורחת היא רק טומאת הגוף של האדם שיש לה טהרה במקוה, ולא טומאת הבשר שאין לה טהרה לעולם.

גמרא

שנינו במשנה: השוחט ומעלה קדשים בחוץ חייב.

והוינן בה: בשלמא העלאה של קדשים בחוץ כתיב בה עונש וכתיב בה אזהרה, ולפיכך חייב עליה חטאת כשעשאה בשוגג.

עונש — דכתיב "ואל פתח אהל לא יביאנו, לעשות אותו לה" — ונכרת האיש ההוא מעמיו".

אזהרה — דכתיב "חשמר לך פן תעלה

עולותיך בכל מקום", וכי הא דאמר רבי אבין אמר רבי אלעזר: כל מקום שנאמר בתורה "חשמר" "פן" ו"אל" אינו אלא לא—תעשה, וכיון שנאמר "חשמר פן" תעלה נמצא שעובר על איסור לא תעשה.

וכיון שבמזיד יש עליו אזהרת לאו ועונש כרת, חייבים עליה בשוגג חטאת, שאין חיוב חטאת אלא בדבר שחייבים על זדונו כרת ויש עליו אזהרת לאו.

אלא שחיטה של קדשים בחוץ, למה חייבין עליה חטאת, והרי —

בשלמא עונש, מצינו דכתיב בה "ואל פתח אהל מועד לא הביאו, ונכרת האיש ההוא מקרב עמו". אלא אזהרה לשוחט קדשים בחוץ, מנלן? והרי מאחר שלא מצינו על שחיטה אזהרת לאו, איך נחייב עליה חטאת? (8)

ומתרצינן: האזהרה כלולה במה שאמר קרא "ולא יזבחו עוד את זבחהם לשעירים אשר הם זנים אחריהם". ומשמע שהזהיר הכתוב שלא לשחוט קדשים בחוץ.

ומקשינן: איך אפשר ללמוד אזהרה מפסוק זה? והרי האי קרא מיבעי ליה לכדרכי

וכן מבואר לכאורה במכות [יג, ב], אולם השפת אמת הוכיח שהרמב"ם בפיה"מ [מכות שם] סובר שגם כרת טעון אזהרה, [וראה בשהמ"צ שורש יד, ובל"ת קצה]. וכן משמע בסוף ע"ב שלא ענש הכתוב כרת אלא אם כן הזהיר.

ותוס' הוכיחו מהסוגיא במכות [שם] שקרבן אינו טעון אזהרה, ולכן פירשו שנידון הגמרא נסוב על המשנה במכות שמנתה את "השוחט ומעלה" בכלל הלוקין, והיכן מצינו אזהרה

טומאה, ועוד שכיון שמקבל טומאה מדרבנן וגם בפחות מכביצה נחשב כמחולל מדאורייתא].

8. רש"י פירש שקושיית הגמרא היכן מצינו אזהרה והרי אין חיוב קרבן חטאת אלא עם אזהרה, וכן דקדק הקרן אורה מדברי הרמב"ם [פ"א משגגות] שקרבן טעון אזהרה. וכן דעת רוב הראשונים בשבועות [יז, ב].

ומשמע מפירוש זה שכרת אינו טעון אזהרה,

אלעזר.

דאמר רבי אלעזר: מנין לזובח בהמה למרקולים, שהוא חייב מיתה, על אף שעבודתו של מרקוליס היא בדרך בזיון לסוקלו באבנים, וזה עבדו בדרך כבוד, בזביחת בהמה, שהיא שלא כדרך עבודתו, ומנין שגם אופן זה חייב עליה מיתה?

דכתיב: "ולא יזבחו עוד את זבוחיהם". אם אינו ענין לעבודה כדרכה, דכבר נפקא לן לעבודת מרקוליס בסקילה כדרכה מ"פן תדרוש לאלהיהם לאמר — איכה יעבדו הגוים האלה את אלהיהם ואעשה כן גם אני", תנהו ענין לעבודה של מרקוליס שלא כדרכה, בזביחה!⁽⁹⁾

ואם כן יקשה, איך נדרוש מהפסוק "ולא יזבחו עוד" לאזהרה לשוחט קדשים בחוץ, והרי הוא נצרך ללמד שחייב גם על עבודה שלא כדרכה בעבודה זרה?

ומתריצין: **אמר רבה: מקרא זה מלמד בשני אופנים:**

קרי ביה "ולא יזבחו את זבוחיהם" והיא אזהרה לשוחט קדשים בחוץ, שנכתב סמוך לאותה פרשה.

וקרי ביה נמי "ולא עוד את זבוחיהם", ללמד שהזובח למרקוליס חייב מיתה, על אף שעובדה שלא כדרכה.

ומקשינן: **זהרי אכתי אי אפשר ללמוד מפסוק זה אזהרה לשוחט קדשים בחוץ מ"ולא יזבחו", שהרי מיבעי ליה לכדתניא:**

עד כאן, עד הפסוק "ולא יזבחו", שנאמר לגבי עונש כרת בשחיתת חוץ ובהעלאת חוץ, הוא, הכתוב, מדבר בקדשים שהקדישן בשעת איסור הבמות, והיינו, משהוקם המשכן ונאסרה העבודה בבמות, והקריבן בשעת איסור הבמות.

וההכרח לומר שבקדשים אלו מדבר הכתוב, **שהרי עונשן אמור כאן, שנאמר "ואל פתח"** ק-ב **אהל מועד לא הביאו — ונכרת".**

אזהרה מנלן? דכתיב "השמר לך פן תעלה עולותיך בכל מקום אשר תראה. כי אם במקום אשר יבחר ה'".

ואין הכתוב, עד כה, מדבר בזבחים שהוקדשו לפני הקמת המשכן, בזמן היתר הבמות.

את ראית התוס' מהסוגיא במכות. וראה עוד בע"ב.

9. רש"י בסנהדרין [ס, ב] ביאר שדוקא על שחיטה זריקה והקטרה חייב בעבודה זרה שלא כדרכה, אך לא בקבלה והולכה שלא מצינו שהם עבודות הנעשות לשם עבודה זרה.

ובכסף משנה [פ"ג מע"ז ה"ג] כתב שמקבל לעבודה זרה שלא כדרכה פטור משום שבקבלתו

שלוקה עליה. [ואף שרק במכות מוכח שדעת רבנן שקרבן טעון אזהרה, מכל מקום נקבעו דברי ריש לקיש על משנתנו שבה מבואר שכך גם דעת רבי, וראה משמר הלויים סימן קנ].

ובשור"ת רע"א [תנינא קיח] מבואר שגם לדעת רש"י קרבן אינו כמיתה ומלקות שאי אפשר לענוש אלא אם קדמה אזהרה, רק "שהתורה נתנה סימן דבאותן עבירות שיש לאו יש קרבן, וכשאיין לאו אין קרבן", עי"ש שדחה